

ΤΟ ΜΟΝΟΝ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΜΑ ΤΩΝ ΛΑΠΩΝΩΝ

Ἡ Λαπωνία δὲν εἶνε περιώνυμος διὰ τὰ μνημεῖα αὐτῆς, οἱ κάτοικοι δ' αὐτῆς δὲν διαπρέπουσιν ἐπὶ κομψότητι. Καλύθη μόνον ἐκ χιόνος καὶ πάγου καὶ δέρμα ταρανδου δι' οὗ περιβάλλει τὸ σῶμά του, προφυλάττουςιν ἀπὸ τοῦ ψύχους τὸν λαὸν τοῦτον, ἐνθυμίζοντα τοὺς ἀρχαίους Σκύθας.

Τὸ δυσειδές τῶν Λαπῶνων ἄρρενων καὶ θηλέων ἐξιστοῦται πρὸς τὸ σκαιὸν τῆς στολῆς αὐτῶν. Οἱ τε ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες εἰσὶ λιαν βραχύσωμοι, ἀληθῶς πυγμαῖοι. Εἰσὶ δ' ἀπεχθέστατοι ἕνεκα τῆς βαρεῖας ὀσμῆς τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ δέρματος τοῦ ταρανδου, ὧν ποιοῦνται χρῆσιν.

Καὶ ἐν τούτοις παρισινή τις δέσποινα περιηγηθεῖσα τὴν χώραν ἐκείνην κατεγοητεύθη ὑπὸ θελκτικῆς τινος σκευῆς. Τὸ σκεῦος τοῦτο εἶνε τὸ λίκνον, εἰς ὃ συγκεντροῦται ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ποίησις τοῦ δυστυχῆς Λάπωνος.

Τὸ λίκνον τοῦτο εἶνε συγχρόνως σκεῦος, ἔνδυμα καὶ φωλεά. Ἐξ ἐλαφροῦ ξύλου κατασκευασμένον καὶ διὰ δέρματος κεκαλυμμένον ἔχει σχῆμα ὑποδήματος, περιφεροῦς κατὰ τὸ ἄκρον ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου εὐρίσκεται ἐπικάλυμμα προαπτόζον τὸ βρέφος χωρὶς νὰ στενοχωρῆ αὐτό.

Κατὰ τὰς μικρὰς θήρας καθ' ἃς ἡ Λαπωνία παρακολουθεῖ τὸν σύζυγόν της, φέρει ἐπὶ τῶν νώτων τὸ λίκνον τοῦτο, τὸ μὴ βαρὺ δι' αὐτὴν, ὅταν δὲ ὁ ὄμιλος τῶν θηρευτῶν σταθμεύσῃ, ἀναρτᾷ αὐτὸ εἰς δένδρον τι διὰ τελαμῶνος, ὥστε τὸ παιδίον ταλαντώμενον ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κινήσεων δὲν ἔννοεῖ ὅτι δὲν φέρεται ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτοῦ.

Ἐν τῷ λίκνῳ τούτῳ ἐπενδεδυμένῳ διὰ πολλῶν δορῶν λαγωῦ ἐξαπλοῦται ἀναπαυτικώτατα ὁ μικρὸς Λάπων, τοῦ σώματος αὐτοῦ προστατευομένου καθ' ὄλοκληρίαν κατὰ τοῦ ψύχους.

Περίξ τοῦ καλύμματος κρέμανται πολύχρωμοι μαργαρίται καὶ μετάλλιοι ἀλυσίδες, ὧν ἡ θεὰ καὶ ὁ κρότος διασκεδάζουσι τὸ παιδίον.

Ὁ Μιστελέ εἶχε δίκαιον εἰπών: Ἡ Λαπωνία μίαν μόνην ἔχει τέχνην, ἐν καλλιτέχνημα, τὸ λίκνον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ μέγιστον τῶν ὥρολογίων. — Μέχρι τοῦδε ἡ Εὐρώπη ἐκέκτητο τὰ πρωτεῖα ὡς πρὸς τὰ ὥρολόγια κατὰ τε τὸ μέγεθος, τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν λειτουργίαν αὐτῶν. Ἦδη ὁμως ἡ Ἀμερικὴ ἔλαβε τὰ πρωτεῖα ταῦτα, καθόσον ἐν τῷ Ruppinner Hall τῆς Νέας Ὑόρκης κατασκευάσθη ὥρολόγιον ὑπερτεροῦν τὰ τοῦ κόσμου πάντα. Τὸ ὥρολόγιον τοῦτο—ἀληθὲς τέρας τοῦ εἶδους—κατεργασθὲν ὑπὸ τοῦ ὥρολογοποιῶν Μαρτέν, κατέχει χῶρον 5 καὶ 0,50 μέτρων κυβικῶν,

ἔχει βάρους 700 χιλιογράμμων, καὶ περιλαμβάνει 265 τροχοὺς. Κινεῖται δὲ διὰ τῆς ἐνεργείας ἐκκρεμοῦς, κινουμένου ὑπὸ 12 βαρῶν, ὧν τὸ μὲν πρῶτον φθάνει τὴν μεγίστην αὐτοῦ κατάβασιν ἐντὸς 8 ἡμερῶν, τὸ δὲ τελευταῖον ἢ δωδέκατον ἐντὸς 2000 ἐτῶν. Δεικνύει τὰ δευτερόλεπτα, τὰ πρῶτα λεπτά, τὰς ἡμέρας, τὰς ἐβδομάδας, τοὺς μῆνας, τὰ ἔτη καὶ ἰδιαιτέρως τὰ δισεκτα. Κινεῖ 128 ἀλληγορικὰς μορφὰς 50 ἑκατοστομέτρων ὕψους, παριστανούσας τὰς 4 ἡλικίας τῆς ζωῆς, τοὺς 12 Ἀποστόλους, τὸν Χριστὸν εὐλογοῦντα τοὺς μαθητάς του, ἓνα κωδωνοκρούστην, 7 ἔθνικους θεοὺς, τὰς 4 ἐποχάς, τὰ σημεῖα τοῦ Ζωδιακοῦ κτλ. Αἱ φάσεις τῆς σελήνης καὶ ἡ κίνησις τῆς γῆς καὶ τῶν ἀστέρων δείκνυται ἐν αὐτῷ διὰ περιστροφῶν σφαιρῶν παριστανουσῶν αὐτὰς ἀκριβῶς. Εἰς ἀλέκτωρ ἀνὰ πᾶσαν θῆν ὄραν ἐξερχόμενος ἀπὸ τινος γωνίας τοῦ ὥρολογίου ψάλλει μετὰ φωνῆς σχεδὸν φυσικῆς· τετράκις δὲ τῆς ἡμέρας μέγιστον μουσικὸν ὄργανον αὐτόματον σημαίνει 12 τεμάχια ἐκλεκτῆς μουσικῆς, καὶ διατηρεῖται τὸ χόρδισμα τοῦ ὥρολογίου τούτου ἐπὶ 10,000 ἔτη.

Ὁ ἰταλὸς μηχανικὸς Μαλπρινιάνο ἐξεπόνησε σχέδιον περὶ ἐνώσεως τῆς Ῥώμης μετὰ τῆς θαλάσσης διὰ διώρυχος πλάτους μὲν 80 μέτρων, βάθους δὲ μέτρων 10. Ἡ ἰταλικὴ κυβέρνησις ἀνεγνώρισε τὸ σχέδιον τοῦτο ὡς ἐκτελέσιμον.

Ἡ πόλις Βούδα—Πέστην παρκοκεῖται μεγαλοπρεπεστάτην ἑορτὴν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀνακτῆσεως τῆς ἀκροπόλεως αὐτῆς, ἥτις ἀπὸ τοῦ 1526 μέχρι τοῦ 1686 κατεῖχετο ὑπὸ τῶν Τούρκων. Ἡ ἑορτὴ τελεσθήσεται τῇ 20ῃ Σεπτεμβρίου. Τὸ δημοτικὸν συμβούλιον ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ εἰς αὐτὴν καὶ νὰ φιλοξενήσῃ πάντας τοὺς ἀπογόνους τῶν ἀνδρῶν, ὅσοι ὑπηρετοῦν ἐν τῇ στρατιᾷ τοῦ Καρόλου τῆς Λοθαριγγίας, τοῦ καταπολεμηθέντος τότε τοῦ Τούρκου.

Γερμανικαὶ ἐφημερίδες γράφουσι μετὰ πολλῆς σοβαρότητος, ὅτι εἰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς ἡ Νυρεμβέργη θὰ ἐκλέξῃ διὰ παμψηφίας σχεδὸν βουλευτὰς φίλους τῆς κυβερνήσεως. Ὁ λόγος δὲ δι' ὃν ἡ κυβέρνησις προσεκτίσατο ἀφῆνης τηλικαύτην δημοτικότητα ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ εἶναι ὁ ἐπόμενος. Ἐπ' ἐσχάτων ὁ Βίσμαρκ ταξιδεύων παρέμεινεν ἐπὶ μικρὸν ἐν τῷ σιδηροδρομικῷ σταθμῷ τῆς Νυρεμβέργης· παρήγγειλε δὲ νὰ τῷ φέρουσι ζῦθον καὶ ἐνώπιον τοῦ συνηγμένου πλήθους τῶν περιέργων ἐπιεν ἀπνευστί ἐν μέγα ποτήριον, καὶ μετὰ τοῦτο καὶ ἄλλο. Οἱ Νυρεμβέργιοι συνεκινήθησαν εἰς ἄκρον διὰ τὴν ἀπονεμηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως ἔξοχον τιμὴν εἰς τὸν ἐγγώριον ζῦθον καὶ τὴν πανηγυρικὴν ἀναγνώρισιν τῆς ποιότητος αὐτοῦ ὡς ἀρίστης, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Βίσμαρκ μετ' ἐνθουσιασμοῦ φέρεται ἀνὰ τὰ στόματα πάντων τῶν κατοίκων ἀπὸ τοῦ γεγονότος ἐκεῖνου.

Τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν δεινῶν ἄτινα ὑφίσταται ὁ ἀνθρώπος προέρχονται πάλιν ἐκ τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ δυστύχημα τῆς εὐτυχίας εἶνε ὁ κόρος, καὶ τὸ εὐτύχημα τῆς δυστυχίας εἶνε ἡ ἐλπίς.